

Urbán Gyula

Egy keresztes vitéz imája II. Endre korából

Zalatnay István
lovagnak
napjainkban

Jaj, Uram,
én már félek
minden szelíd
kanyarulattól az úton,
hol az Irgalom Háza állnak.

Kérlek, ne vess meg,
sebei sebeim fölötti
rettegéseimért.

Még ha durván suhogó függönyeid mögött álló
ispotályosaid
szeretet-lepedőkben forgatgatnak,
hogy pogány szablyáktól szaggatva is elérjem Fényes Városodat.

Meghallgattál,
élek.
ám San Juan de Akréban
rám tört a Sátán.

Műve szerént láttam Hazámat;
önmagát kaszabolva
a keserű jövőben.

Veséi forrásait palackozták a szomszédok.
Tüdeje feltűndöklő havasai fölött,
ugyanazok,
büszke madarainkat, más nyelven, röptették.

URBÁN GYULA (1938) magyar író, költő, színházi rendező.

Szívére himzett barikáimnak ízén,
más a másén,
sértődötten csámcsogtak.

Míg a háttérben Trianon
húgyszagú
befalazott folyosói búzlóttek.

Az előtérben
Marechal Foch
bronzszobra állt; egy tompa rajzolóceruzával Európában folyót
fakasztott, s hegyeket magasított.

Uram, köszönöm, hogy innen is kimentettél.

Jeruzsálembé így már négykézláb is elveckelődtem.

Letérdeltem a márványtömb előtt,
mely a Szent Test alakját illatos olajok, sivatagi vörös párlatok őrzik
– hiszen oda volt kiterítve.
A márvány mélyedéseiben mirha.

De az én testem méltatlannak bizonyult e drága kőre.

Az utolsó órában, egy beszélő dombra vágytam,
melynek minden boldog-virága egy-egy mondatot őrizett.
Az Úr szavait.
Élő beszédet.

Uram!
Én nem műanyag csövek, felismerhetetlen, jóindulatú, magas frekvenciájú,
éterei zengésével óhajtottam elmenni,
hanem testemet emelő madáracsicsérgésben,
dongók dongásában.

És akkor kinyílt az első virágkehely:
BOLDOGOK A LELKI SZEGÉNYEK: MERT ÖVÉK A MENNYEKNEK ORSZÁGA.

Egy virág nyílt ki megint:
BOLDOGOK, AKIK SÍRNAK: MERT ŐK
MEGVÍGASZTALTATNAK.

- Hangzott, a sósan összecsukódó szirmokból.

Egy méhecske szőrös lábcskáján jött a harmadik:
BOLDOGOK A SZELÍDEK: MERT ŐK ÖRÖKSÉGÜL BIRJÁK A FÖLDET.

Az következő üzenetnek leander szaga volt:
BOLDOGOK, AKIK ÉHEZIK ÉS SZOMJÚHOZZÁK AZ IGAZSÁGOT:
MERT ŐK MEGELÉGÍTETTNEK.

Egy harmatcseppben forogtak az Úr szelíd hangjai:
BOLDOGOK AZ IRGALMASOK: MERT ŐK IRGALMASSÁGOT NYERNEK.

Mesebeli kisgyermek dióban hozta a következő üzenetet:
BOLDOGOK, AKIKNEK SZÍVÖK TISZTA:
MERT ŐK AZ ISTEN FIAINAK MONDATNAK.

A hatodik tekercset egy palesztin s egy zsidó-kibucnyik hozta,
s kitekerve a következő állt rajta:
BOLDOGOK A BÉKESSÉGRE IGYEKEZŐK: MERT ŐK
ISTEN FIAINAK MONDATNAK.

Egy láncra-vert, csupaseb ember vérző karjáról kellett letekerni
az utolsót:
BOLDOGOK, AKIK HÁBORÚSÁGOT SZENVEDNEK AZ IGAZSÁGÉRT:
MERT ÖVÉK A MENNYEKNEK ORSZÁGA.

Lefeküdtem a dombra.
Nem tértem többet vissza a házamba.
Csak feküdtem.
Egyik markomban magamat s drága hazám
megcsonkított földjét szorongatva...

Szép volt,
és hiábavaló...